

dnes již obsahuje hlava XV. jazykového nařízení. V tomto směru tedy by nebylo podstatných změn a novot.

Při zákonných úpravách po stránce jazykové v živnostech nutno dbáti základních práv občanských, vymezených ústavní listinou, jakož i ostatních zákonů, které tvoří součást ústavní listiny, mezi něž nutno počítati také jazykový zákon. Českoslovenští státní občané jiné národnosti než československé nedoznají újmy zákonnou úpravou v tomto směru provedenou, nýbrž pouze prospěchu.

Literatura: Dr. Prokop, »Jazykový zákon«, 1926. — Hartmann, »Předpisy jazykového zákona«, z r. 1925. — Sobota, »Národnostní právo československé«, z r. 1927. — Dr. Horáček, »Jazykové právo«, z r. 1928. — Hugo Diwald, »Jazykové právo«, ve »Slovníku veř. práva čsl.«, svazek II., z r. 1932. — »Veřejná správa«, ročník II., č. 8, 9, 10, ročník III., č. 1, 2 a násl., r. 1932, 1933. — Dr. Václav Chalupný, Čsl. jazykové právo se zřetelem k judikatuře nejvyš. spr. soudu. — Judikatura.

P R A K T I C K É · P Ř Í P A D Y.

Svolání věřitelů pozůstalosti (§§ 813—815 obč. zák. a §§ 133—136 nesp. pat.) netýká se odkazovníků.

Z důvodů rozhodnutí nejv. soudu: Jde o otázku, týká-li se ustanovení §§ 813—815 obč. zák. pouze věřitelů pozůstalosti či také odkazovníků, jak zastávají stěžovatelky. Odvolací soud nedsílel názor stěžovatelek a jest s ním souhlasiti. Doslov ustanovení § 813 obč. zák. a jeho účel, aby ku vyhledání stavu dluhů byla vydána vyhláška, nepřipouští jiný výklad, než že se ustanovení toto týká pouze pozůstalostních věřitelů, t. j. osob, jejichž nároky vázly jako dluhy na jmění zůstavitelově již za jeho života (§ 784, poslední věta obč. zák.) a jeho smrtí nezanikly a tvořily tudíž souhrn závazků zemřelého (§ 531 obč. zák.), po případě také osob, jejichž nároky byly sice založeny až po smrti zůstavitele, ale váznou jako dluhy na pozůstalosti (na př. útraty pohřební, útraty inventury a pod.). Takovými osobami nejsou však odkazovníci, neboť jejich nároky vznikly teprve z poslední vůle zůstavitelovy (§ 535 obč. zák.) a nejsou proto ani dluhy pozůstalostními ve smyslu shora uvedeném. Zákon také přesně rozlišuje mezi dluhem pozůstalostním, totiž mezi pohledávkou pozůstalostního věřitele a mezi odkazením, jak to vyplývá zejména z ustanovení § 692 obč. zák., jehož se stěžovatelky neprávem dovolávají k odůvodnění správnosti svého názoru. Nárok legatářův, založený v právu dědickém, jest jiné právní povahy než obligační nárok pozůstalostního věřitele. Postavení pozůstalostních věřitelů

jest podle tohoto ustanovení zcela jiné než postavení odkazovníků a jest mylný názor, že jsou si postaveni na roveň. Ustanovení tomu rozuměti jest tak, že se musí z pozůstalosti zaplatiti především dluhy pozůstalosti, které vázly na nich již za života zůstavitele, pak jiné povinné výlohy (jako jsou pohřební výlohy, náklady soupisu, veřejné dávky podle §§ 694 a 814 obč. zák.), pak případný povinný díl nepominutelného dědice a že teprve z toho, co zbývá, jest uhraditi odkazy, které podléhají poměrné srážce, nestačí-li pozůstalost k jejich úhradě. Též z ustanovení § 135 nesp. pat. nedá se nic vyčísti pro názor zastávaný stěžovateli. Odvolací soud se neuchýlil svým názorem, vysloveným v napadeném usnesení od názoru, který vyslovil v usnesení ze dne 30. V. 1931, č. j. Co V 155/31/12, kde šlo o otázku právního poměru mezi odkazovníkem a dědicem, kterou odvolací soud správně rozřešil ve smyslu zásady vyslovené nejvyšším soudem v rozhodnutí čís. 6459 sb. n. s. Nelze-li v souzeném případě dovolávati se s úspěchem ustanovení §§ 813 a 815 obč. zák., ztrácí oprávnění i výtky, že jest zbytečným řešiti otázku, je-li předmětná pozůstalost postačitelou ke krytí všech nároků proti ní či nikoli.

Rekursům bylo tudíž oprávnění odepřiti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 31. března 1933,
č. j. R I 246/33/1. Dr. Jar. Koutník.

Předpoklad pro syndikátní žalobu.

Opatrovanec měl ve spořitelně vklad, který byl vinkulován ve prospěch zemského fondu. Přes tuto vinkulaci byl vklad s povolením opatrovnického soudu vydán osobě k přijetí neoprávněně. Opatrovanec zemřel, nárok na vklad byl pojat do aktiv opatrovancovy pozůstalosti a odevzdán zemskému fondu. Tento nepokusil se dříve o to, aby mu spořitelna vklad vydala, podal syndikátní žalobu.

Vrchní i nejv. soud žalobu zamítl. Tento soud učinil tak z těchto důvodů: Žalující fond napadá rozsudek vrchního soudu v celém jeho rozsahu a uplatňuje jako odvolací důvody vadnost řízení a nesprávné právní posouzení věci. Navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen, pokud se týče změn a žalovaní uznání povinnými zaplatiti 25.000 Kč s 5% úroky ode dne 22. května 1922 rukou společnou a nerozdílnou. Při odvolacím líčení navrhli zástupci žalovaných, aby odvolání nebylo vyhověno a napadený rozsudek byl potvrzen.

Děj vyličený v napadeném rozsudku nedoznal v odvolacím řízení změny ani opravy, pročez se na něj poukazuje. Předem bylo se obíratí výtkou nesprávného právního posouzení věci.

První soud usoudil správně, že zde není podmínek pro syndi-